

ת"פ 22214/01/15 - מדינת ישראל נגד א ג

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 22214-01-15 מדינת ישראל נ' ג(אחר/נוסף)

בפני	כב' השופטת הבכירה רובין לביא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	א ג (אחר/נוסף)

החלטה

כתב האישום מיחס לנאשם תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, איומים עליה והיזק בזדון. עלפי הנטען ב- 11.1.15, לאחר שהגיעה המתלוננת, א פ, אשתו, ממנה חי בנפרד, והודיעה לו כי קיים צו הרחקה נגדו, תקף אותה בכך שתפס בחזה בשתי ידיו, השליכה על המשקוף וגרם לה חבלה של ממש: שריטות בחזה ובמותניים וכאבים בגב ובחזה. כמו כן, איים עליה באומרו לה: "יש לך מזל שיש לי תנאי, אחרת הייתי הורג אותך" וכן כי במועד אחר שבר מנעול דלת הבית בזדון.

הסניגור טען שלא קיבל לידיו כל חומר החקירה ולכן אינו יכול להגיב לכתב האישום.

לטענתו, המתלוננת עושה שימוש לרעה בהליך הפלילי, על מנת לזכות ביתרון בדיון בבית משפט לענייני משפחה ולכן, ביקש לקבל דיווח אודות תלונות נוספות שהתלוננה ומה תוצאת אותן תלונות. משכך, קבעתי כי ההודעות בהן תלונות שהגישה המתלוננת כנגד הנאשם תוגשנה לבית המשפט תוך 30 יום על מנת שבית משפט יעיין בהודעות ויחליט אם הן רלבנטיות להגנה, במידה ותעלה שאלת מהימנות המתלוננת.

ב- 10.8.15 נתקבלה הודעה של המשטרה, בה פירטו תלונות שהגישה המתלוננת כנגד הנאשם וכנגד אחרים אולם התביעה לא המציאה ההודעות עצמן עפ"י החלטתי ולכן שבתי וביקשתי אותן.

הן הומצאו לי ביום 25.10.15.

זכות העיון העומדת לנאשם בכל הנוגע לחומר החקירה מעוגנת בסעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי הקובע:

"הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו"

זכותו זו של נאשם נגזרת מן הזכות למשפט הוגן ואין חולק כי עיון במלוא חומר החקירה הנוגע למשפט מהווה תנאי בלעדיו אין ליכולתו של הנאשם לנהל את הגנתו כדבעי (ראו: בש"פ 2043/05 מדינת ישראל נ' זאבי (תק על 2005) (3) 3453, פסקה 12 (2005); בש"פ 6640/06 קרוכמל נ' מדינת ישראל (תק על 2006) (3) 3730, פסקה ט' (2006)).

מה נחשב, אפוא, כ"חומר חקירה"?

הכלל שנקבע בפסיקה הוא כי חובת מסירת החומר לעיון הנאשם או סניגורו חלה על חומר שהינו רלוונטי לאישום. נוכח תכליתה של הזכות לעיון פירשה הפסיקה מבחן זה באופן המותיר "שוליים רחבים גם למקרים שבהם החומר שבמחלוקת אינו קשור במישרין לאישום או לנאשם, והרלוונטיות שלו לאישום היא גבולית" (בג"ץ 620/02 התובע הצבאי הראשי נ' בית-הדין הצבאי לערעורים (פ"ד נז(4) 625, 633 (2003) על כן, נפסק כי בגדר "חומר חקירה" יכללו גם ראיות "השייכות באופן הגיוני לפריפריה של האישום" (בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל (פ"ד לט(4) 124) וכי הגדרתו "משתרעת על כל חומר הקשור, בין במישרין ובין בעקיפין, לאישום וליריעה הנפרשת בפני בית המשפט" (בש"פ 3152/05 בן יעיש נ' מדינת ישראל (תק על 2005) (2) 1413).

יחד עם זאת, נפסק כי הקביעה מהו "חומר חקירה" ראוי לה שתהא מודרכת על ידי כללי השכל הישר במטרה לאפשר לנאשם הזדמנות הוגנת להתגונן מפני המיוחס לו וכי אין להפליג למרחקים ולכלול במסגרת זו באופן גורף כל ראיה שהרלוונטיות שלה למשפט היא "רחוקה ושולית" (עניין אל הוזייל, 129). סייג זה חשוב במיוחד נוכח העובדה שזכות העיון עלולה לפגוע בזכויותיהם של צדדים שלישיים או באינטרסים ציבוריים חיוניים. על כן, ככל שהזיקה בין השאלות העשויות להיות שנויות במחלוקת במשפט ובין החומר שגילוי מתבקש רחוקה יותר, יש ליתן משקל רב יותר לאינטרסים העלולים להיפגע עקב חשיפתו (ראו: עניין זאבי, פסקה 13; עניין התובע הצבאי הראשי, 635-636; עניין בן יעיש, פסקה 7).

מטבע הדברים יש חשיבות להיזהר בחשיפת חומר שיש בו פגיעה בפרטיות, חסיונות שונים, ואינטרסים ציבוריים ולאומיים שעלולים להיפגע אם יחשפו, כל זאת בהנחה שאין בחומר רלבנטיות מהותית להגנה יעילה של הנאשם. אם יש בו רלבנטיות- תחול ההלכה הקיימת לגבי אפשרות הוצאת תעודת חסיון וביקורת שיפוטית במסגרת עתירה לגילוי הראיה.

כאמור בפני בקשת הסנגור לקבל את רישומה הפלילי של המתלוננת ותלונות קודמות שהגישה בטענה שמדובר בחומר חקירה רלבנטי להגנת המבקש.

בית-המשפט העליון בשפ 5881/06 שלמה בניזרי נ' מדינת ישראל הורה על העמדה לעיון של שניים מגליונות ההרשעה שבמחלוקת ופסק כי:

גליונות המרשם הפלילי מהווים חומר חקירה בעל מאפיינים מיוחדים שחלות עליו שתי מערכות החוקים: חוק המרשם

הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, וסעיף 74 לחסד"פ, בחירה בכל אחד משני מסלולים אלו מובילה לאותה תוצאה. המסלול האחד, עניינו בחינת ההסדר בחוק המרשם כעומד בפני עצמו. במסלול זה ביהמ"ש קבע כי בשל הערך המוגן בחוק המרשם, קרי הרצון לאפשר למי שהיה נאשם לשקם את חייו לאחר שריצה את עונשו, יש חשיבות ומשמעות לכך שהמידע בדבר הרשעתו לא יוצף מעל פני השטח, מקום שאין בכך נחיצות. אם כי ביהמ"ש מקבל את השקפתה של השופטת דורנר בפרשת יחזקאלי כי העדיפות לעולם תהיה לזכותו של הנאשם לנהל משפט הוגן ולמיצוי הגנתו. המסלול השני הינו כי גיליונות הרישום הינם חלק מחומר חקירה וכיוון שכך הם כפופים לעקרונות שנקבעו באשר לעיון בכל חומר חקירה. העולה מן המקובץ, לפי כל אחד משני המסלולים בית המשפט אינו מתפרק מחובתו ומסמכותו לבדוק את גיליונות המרשם שמדובר בהם ולהעמידם במבחן של רלוונטיות ותועלת פוטנציאלית להגנתו של המערער.

כפי שנפסק (בבג"צ 9264/04-פרשת היומנים'), השיקול המרכזי ביישומה של נוסח האיזון בין זכותו של הנאשם למשפט הוגן לבין זכויותיהם של עדים ומתלוננים לכבוד ולפרטיות הינו חשיבות החומר להגנת הנאשם. כאשר מדובר ב'חומר חקירה' מובהק או כאשר ברי כי קיימת אפשרות סבירה שתהא בחומר תועלת להגנת הנאשם - יורה בית המשפט על גילוי של החומר לנאשם, אף אם יהיה בכך משום פגיעה בזכויותיו של עד או מתלונן. אולם, ככל שהרלוונטיות בין החומר הנדון לבין השאלות העשויות להיות במחלוקת במשפט רחוקה יותר, וככל שהזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם נחלשת, כך יש ליתן משקל רב יותר לזכויותיהם של העדים והמתלוננים'.

בבש"פ 4481/00 יחזקאל נ' מדינת ישראל, פד"י נ"ד 245 (5) נקבע, בין היתר, כי הגבלת העיון בגיליונות הרישום הפלילי של עדים לעבירות מסוימות שבוצעו ועוד כיצא באלה הגבלות, פוגעות בזכויותיו של בעל הדין.

נקבע כי עבר פלילי של עד עשוי להשפיע על ממצאי מהימנות הנקבעים לגביו, וההחלטה כיצד לעשות שימוש במידע בדבר עבר פלילי חייבת להיות בידי בעל הדין.

לעומת זאת, נקבע בפסיקה כי תיק שנפתח כנגד עד ונסגר מבלי שהוגש נגדו כתב אישום - לא מהווה חומר חקירה.

עולה כי המתלוננת התלוננה נגד הנאשם ב- 5 מקרים נוספים, שניים מתוכם הסתיימו בהרשעתו: האחת ב- 2.10.11, והשנייה ב- 28.4.14, כמו כן, עולה כי תיק אחד נסגר מחוסר ראיות, ושני תיקים נוספים מחוסר ענין לציבור.

בחנתי התיק בו נקבע כי אין ראיות ומצאתי כי ביום 30.10.08 התלוננה נגדו בגין אלימות אך כשהגיעה נידת משטרה אמרה שלא מעוניינת להגיש תלונה ושמרחמת עליו. למרות זאת בעלה עוכב לתחנה והיא הגיעה וביקשה לבטל התלונה בטענה שסובלת משכחה ולא זוכרת מה אמרה.

כמו כן בחנתי שני התיקים שנסגרו מחוסר ענין לציבור:

בתלונה מיום 2.3.15 טענה שהנאשם גנב לה טלפון ישן ושבור שערכו נמוך,

וב- 27.7.09 התלוננה נגדו על איום ב- 29.9.08, ואף הוגש כתב אישום אך בהמשך בהסכמה חזרה בה התביעה

מהאישום והתיק נסגר מחוסר עניין.

כמו כן ביקשתי לעיין ברישום הפלילי של המתלוננת ומצאתי כי לחובתה רישום מאוחר אחד בלבד מיום 8.10.15, בעבירה של תקיפה סתם, בגינה בימ"ש הסתפק בהתחייבות ללא הרשעה.

בנסיבות כמתואר מצאתי רלבנטיות להגנת הנאשם רק בהודעה בו ביטלה התלונה בטענה שיש לה בעיות זיכרון שכן אין בחומר האחר להוסיף דבר וחצי דבר להגנת הנאשם מעבר למצוין בהחלטה זו.

באשר לרישום הפלילי של המתלוננת בעבירת אלימות, מן הראוי שתתקבל תגובת המתלוננת תחילה, ולכן התביעה תמציא עמדת המתלוננת לביהמ"ש תוך 7 ימים, ובהתאם תצא החלטה אם יש מקום להעביר לעיון ההגנה החומר הרלבנטי לאותו רישום פלילי.

העתק החלטה זו לצדדים כבר מחר.

ניתנה והודעה היום כ' חשוון תשע"ו, 02/11/2015 במעמד

הנוכחים